

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Burián & Penka, insolvence v.o.s.**, se sídlem Brněnská 252, Šlapanice, insolvenční správce dlužníka Konsorcium B+K, s.r.o., v likvidaci, se sídlem Brněnská 252, Šlapanice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2014, č. j. 8789/14/5000-14303-701848,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 2. 4. 2014, č. j. 8789/14/5000-14303-701848, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se** právo na náhradu nákladů **nepřiznává**.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2014, č. j. 8789/14/5000-14303-701848, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí o přeplatku, vydanému Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj

(dále jen „správce daně“) dne 27. 11. 2013 pod č. j. 3656490/13/3005-24901-701986, kterým správce daně nevyhověl požadavku žalobce na vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ve výši 8 326 605 Kč.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že mezi pohledávky za majetkovou podstatou podle § 168 odst. 2 písm. e) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „insolvenční zákon“), patří i pohledávky vzniklé opravou výše daně u pohledávek za dlužníkem v insolvenčním řízení podle zákona upravujícího daň z přidané hodnoty. Mezi pohledávky za majetkovou podstatou lze tedy řadit i pohledávky vzniklé správci daně z titulu opravy podle § 44 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), vůči dlužníkovi v insolvenčním řízení. V důsledku zdanitelného plnění, které představuje oprava provedená podle § 44 odst. 1 zákona o DPH, vzniká dlužníkovi nově daňová povinnost. Dlužník musí tuto povinnost vykázat a vypořádat v daňovém přiznání za zdaňovací období, k němuž se vztahuje, tj. v období, ve kterém byla provedena oprava podle § 44 odst. 1 zákona o DPH. V daném případě byla po datu účinnosti rozhodnutí o úpadku podána daňová tvrzení, v jejichž rámci byla provedena oprava pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení (§ 44 odst. 5 zákona o DPH).

Vlastní daňové pohledávky v souhrnné výši 11 449 357 Kč jsou pohledávkami za majetkovou podstatou, byly vyměřeny konkludentně a to ke dni 1. 11. 2011, 4. 11. 2011, 19. 12. 2011 a 31. 1. 2012 podle řádných daňových přiznání (za zdaňovací období září, květen a srpen 2011) a dodatečného daňového přiznání (za zdaňovací období květen 2011). Tyto daňové pohledávky podle žalovaného vznikly po datu 21. 1. 2011, tedy po účinnosti rozhodnutí o úpadku. Po datu účinnosti rozhodnutí o úpadku podal žalobce dne 25. 4. 2012 řádné daňové přiznání za zdaňovací období měsíce března roku 2012 s vykázaným nadměrným odpočtem ve výši 8 326 605 Kč. K jeho konkludentnímu vyměření došlo ke dni 25. 4. 2012. Žalobci tak nemohl vzniknout žádný vratitelný přeplatek, který by správce daně opravňoval k postupu podle § 155 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Ke dni podání žádosti o vrácení přeplatku správce daně evidoval nedoplatek na osobním daňovém účtu v souhrnné výši 11 449 357 Kč, který správce daně oprávněně evidoval jako pohledávku za majetkovou podstatou.

Žalovaný zdůraznil, že pokud jde o výkladové stanovisko č. 6 expertní pracovní skupiny Ministerstva spravedlnosti pro insolvenční právo ze dne 4. 10. 2011, na které odkazoval žalobce v odvolání, tak to není pro žalovaného závazným pramenem práva a žalovaný zastává výše rekapitulovaný výklad, opírající se o § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona.

Závěry žalovaného nyní žalobce napadá podanou žalobou.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že závěr žalovaného, že žalobci nevznikl vratitelný přeplatek, je nesprávný. Vratitelný přeplatek ve výši 8 326 605 Kč vznikl v souvislosti s opravou pohledávek žalobce za svým dlužníkem v insolvenčním řízení (§ 44 zákona o DPH).

Správce daně uplatnil proti žalobci pohledávku ve výši 11 449 357 Kč, kterou považuje za pohledávku za majetkovou podstatou, a to dopisem ze dne 5. 5. 2012, tedy v době, kdy posuzovaná daňová povinnost dlužníka neměla povahu pohledávky za majetkovou podstatou ve smyslu insolvenčního zákona.

Navrhovaný přeplatek představuje vratitelný přeplatek, neboť pohledávka správce daně a nárok na vrácení přeplatku nejsou vůči sobě jakkoli vzájemně uplatnitelné (započitatelné), a tedy nelze použít přeplatek na úhradu daňového nedoplatku podle § 154 daňového řádu. Postup správce daně je v rozporu s § 5 písm. b) insolvenčního zákona a ústavními principy rovnosti účastníků řízení. Kromě toho, že představuje znevýhodnění ostatních věřitelů, má žalobce za to, že takový postup obecně snižuje možnosti insolvenčního správce získat do majetkové podstaty finanční plnění, na které by měl jinak nárok. Je zřejmé, že každé insolvenční řízení bude zatíženo opravami výše daní a v tomto kontextu bude docházet ke vzniku pohledávek za majetkovou podstatou a odčerpávání peněžitých prostředků z majetkových podstat. Nelze pominout, že použití přeplatku žalobce na úhradu nedoplatku bylo učiněno v době, kdy posuzovaná daňová povinnost dlužníka neměla povahu pohledávky za majetkovou podstatou ve smyslu insolvenčního zákona.

Žalobce namítá, že účelem § 44 zákona o DPH není odčerpávat prostředky z majetkových podstat opravami DPH prováděnými dlužníkem ve zdaňovacích obdobích následujících po rozhodnutí o úpadku a preferovat tak stát před ostatními věřiteli, kteří se uspokojují až v rozvrhu, nýbrž snížit u dodavatelů zboží a služeb, které dlužník neuhradil, dopady druhotné platební neschopnosti, což plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2013, č.j. 9 Afs 69/2012 - 4.

V replice žalobce zdůraznil, že v návaznosti na vývoj aplikační praxe § 44 zákona o DPH se ustálil názor, že opravu výše daně podle § 44 zákona o DPH je možné provést pouze u zdanitelných plnění poskytnutých po 1. 4. 2011, resp. ji nelze provést u pohledávek vzniklých před 1. 4. 2011 (Dodatek č. 1 ze dne 26. 4. 2013 k Informaci GFŘ č.j. 23 024/11-3210-010165 ze dne 22. 7. 2011).

Na základě výše uvedených argumentů žalobce navrhuje, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Na svém procesním stanovisku pak setrval po celou dobu řízení před soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že si je vědom, že k nabytí účinnosti novely insolvenčního zákona došlo až ke dni 1. 1. 2014, tedy po vydání rozhodnutí o přeplatku. Nicméně i před nabytím účinnosti této novely bylo možné pohledávku správce daně vzniklou opravou výše daně u pohledávek za dlužníkem v insolvenčním řízení považovat za pohledávku za majetkovou podstatou. Novelou došlo podle žalovaného ke zpřesnění textu § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona tak, aby tato skutečnost z textu přímo vyplývala. Vlastní daňové povinnosti ve výši 11 449 357 Kč tak bylo možno již před účinností novely insolvenčního zákona subsumovat pod § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona. Zákonodárce přitom koncepci preference státu před ostatními věřiteli novelou insolvenčního zákona jednoznačně naplnil. Princip obsažený v § 5 písm. b) insolvenčního zákona nelze v intencích důvodné zprávy k insolvenčnímu zákonu vykládat jako protikladný nebo odporující dalším zásadám promítnutým v textu zákona, ať již výslovně jako další obecná zásada či formulací určitého věcného řešení. Tímto řešením je právě vzájemné započtení těchto pohledávek za podstatou.

Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

III. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas [§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného.

Dne 21. 2. 2011 byl zjištěn úpadek společnosti Konsorcium B+K, s.r.o. a na její majetek byl prohlášen konkurz. V období po zjištění úpadku podal žalobce řádná daňová tvrzení za zdaňovací období měsíce května, srpna a září roku 2011 a dodatečné daňové tvrzení za zdaňovací období měsíce května roku 2011 na vlastní daňovou povinnost v souhrnné výši 11 449 357 Kč, a to v souvislosti s opravami pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení, kdy žalobce jako dlužník snížil svoji daň na vstupu podle § 44 odst. 5 zákona o DPH. Zároveň žalobce podal i řádné daňové tvrzení za zdaňovací období měsíce března roku 2012 s nárokem na odpočet daně ve výši 8 326 605 Kč. Tento nadměrný odpočet vznikl podle § 44 odst. 1 zákona o DPH, a to v souvislosti s opravou výše daně u pohledávky za dlužníkem v insolvenčním řízení, společností Petrol Tech, s.r.o. v likvidaci, a byl vyměřen konkludentně (platební výměr na DPH č.j. 471707/12/293511701986). Dne 11. 9. 2013 žalobce požádal o vydání vratitelného přeplatku do majetkové podstaty dlužníka, přičemž správce daně žádosti nevyhověl s tím, že nevznikl vratitelný přeplatek, protože požadovaná částka přeplatku byla použita k částečné

úhradě nedoplatku, pohledávky za majetkovou podstatou, ve výši 11 449 357 Kč, vyměřené konkludentně na základě oprav podle § 44 odst. 5 zákona o DPH.

Soud předesílá, že insolvenční řízení spočívá zejména na těchto zásadách: 1. insolvenční řízení musí být vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn a aby se dosáhlo rychlého, hospodárného a co nejvyššího uspokojení věřitelů, 2. věřitelé, kteří mají podle tohoto zákona zásadně stejné nebo obdobné postavení, mají v insolvenčním řízení rovné možnosti [§ 5 písm. a) a b) insolvenčního zákona]. Věřitelé, kteří své pohledávky uplatňují podáním přihlášky, se uspokojují v závislosti na způsobu řešení úpadku, a to rozvrhem při konkurzu, plněním reorganizačního plánu při reorganizaci nebo plněním při oddlužení. Naopak pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky na roveň jim postavené se uspokojují v plné výši kdykoli po rozhodnutí o úpadku jako přednostní před pohledávkami přihlašovanými. Samostatně se pak uspokojují pohledávky zajištěných věřitelů. Vedle pohledávek uspokojovaných v insolvenčním řízení existuje skupina pohledávek, které se v insolvenčním řízení neuspokojují vůbec. Ústavní soud dále v nálezu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 544/2002, zdůraznil, že pokud by mělo být přijato výhodnější postavení finančních úřadů jako správců daně v uspokojování jejich pohledávek (reprezentujících určitý veřejný zájem), takové zvýhodnění by musel zákonodárce formulovat explicitně, ústavně konformně a mělo by být i obhajitelné.

Podle § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona, ve znění rozhodném pro nyní posuzovanou věc, jsou pohledávkami za majetkovou podstatou, pokud vznikly po zahájení insolvenčního řízení nebo po vyhlášení moratoria, daně, poplatky, a jiná obdobná peněžitá plnění, pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na veřejné zdravotní pojištění.

Podle § 44 odst. 1 zákona o DPH, ve znění účinném od 1. 4. 2011, je plátce, kterému při uskutečnění zdanitelného plnění vůči jinému plátcovi vznikla povinnost přiznat a zaplatit daň a jehož pohledávka, která vznikla nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku z tohoto plnění, doposud nezanikla (dále jen „věřitel“), oprávněn provést opravu výše daně na výstupu z hodnoty zjištěné pohledávky v případě, že plátce, vůči kterému má věřitel tuto pohledávku (dále jen „dlužník“), se nachází v insolvenčním řízení a insolvenční soud rozhodl o způsobu řešení úpadku [písm. a)], že věřitel přihlásil tuto svoji pohledávku nejpozději ve lhůtě stanovené rozhodnutím soudu o úpadku, tato pohledávka byla zjištěna a v insolvenčním řízení se k ní přihlíží [písm. b)], že věřitel a dlužník nejsou a ani v době vzniku pohledávky nebyli osobami, které jsou kapitálově spojenými osobami podle § 5a odst. 3 s tím, že výše podílu představuje alespoň 25 % základního kapitálu nebo 25 % hlasovacích práv těchto osob, osobami blízkými, nebo společníky téže společnosti, jsou-li plátcí [písm. c)], a dále, že věřitel doručil dlužníkovi daňový doklad podle § 46 odst. 1 zákona o DPH [písm. d)].

Podle § 44 odst. 5 zákona o DPH, ve znění účinném od 1. 4. 2011, pokud provede věřitel opravu výše daně podle odstavce 1, je dlužník povinen snížit svoji

daň na vstupu u přijatého zdanitelného plnění o částku daně opravenou věřitelem, a to ve výši, v jaké uplatnil odpočet daně z přijatého zdanitelného plnění. Tuto opravu výše daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění je dlužník povinen provést ve zdaňovacím období, v němž byly splněny podmínky podle odstavce 1.

Čl. II přechodných ustanovení zákona č. 47/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, stanoví, že pro uplatnění daně z přidané hodnoty za zdaňovací období přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i pro uplatnění práv a povinností s tím souvisejících se použijí dosavadní právní předpisy, není-li dále stanoveno jinak.

Dříve, než se soud mohl zabývat samotnou otázkou zákonnosti provedeného započtení správcem daně, musel se zabývat otázkou zákonnosti samotných nedoplatků a na ně započteného přeplatku, tedy zákonností samotných titulů pro provedení započtení (obdobně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2013, č. j. 47 Af 17/2012 - 43, č. 3037/2014 Sb. NSS).

Zákon o DPH v § 44 upravuje s účinností od 1. 4. 2011 možnost věřitelů opravit (snížit) DPH na výstupu o částky odpovídající neuhrazeným pohledávkám za dlužníky v úpadku a související povinnost těchto dlužníků si ve stejném rozsahu opravit (snížit) DPH na vstupu. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 4. 2013, č. j. 9 Afs 69/2012 - 47, č. 2856/2013 Sb. NSS, se jednak neztotožnil s tím, že samotnou opravu, provedenou podle § 44 zákona o DPH, lze považovat za samostatné zdanitelné plnění, a dále uvedl, že „[z]ákonem stanovené oprávnění provést opravu daně na výstupu není ničím jiným, než právem dodavatele (věřitele) snížit jím uplatněnou daň na výstupu, která již byla věřitelem uplatněna s ohledem na zboží a služby jím v minulosti dodané. Původně uskutečněné zdanitelné plnění nedozná v důsledku opravy žádných změn, stejně tak nedochází k žádnému novému dodání zboží či poskytnutí služby, jak se snaží navodit stěžovatel. Posouzená oprava je navázána pouze na daň uplatněnou z původně uskutečněného zdanitelného plnění a její samotné provedení nemá žádný jiný důsledek než právě snížení původně uplatněné daně. Důsledkem koncepce zvolené zákonodárcem je proto pouze to, že se snížení již uplatněné daně na výstupu daňově projeví nejdříve ve zdaňovacím období, kdy jsou splněny podmínky pro tuto opravu (nejpozději do tří let od uskutečnění původního zdanitelného plnění), a ovlivní tak celkovou výši daňové povinnosti deklarované za jiné zdaňovací období, než ve kterém bylo uskutečněno původní plnění. Argumentace stěžovatele, dle které „přechodné ustanovení tak neříká nic jiného, než že opravu výše daně u pohledávky za dlužníky v insolvenčním řízení nelze provést ve zdaňovací období před dnem 1. 4. 2011, čímž se ale dopad tohoto přechodného ustanovení ve vztahu k § 44 zákona o DPH vyčerpává“, nemůže obstát. Zdaňovací období předcházející dni 1. 4. 2011 (jak měsíční, tak čtvrtletní) uplynula k 31. 3. 2011; pokud by tedy chtěl věřitel vztáhnout v budoucnu provedenou opravu ke zdaňovacímu období předcházejícímu novele, musel by tak učinit pouze prostřednictvím dodatečného daňového přiznání, což ovšem není vzhledem ke zvolené koncepci § 44 zákona o DPH vůbec možné, a to bez ohledu na

existenci či neexistenci uvedeného přechodného ustanovení.“ (rozsudek ze dne 11. 4. 2013, č. j. 9 Afs 69/2012 – 47, č. 2856/2013 Sb. NSS).

Výše citovaný závěr se odrazil i v obsahu dodatku č. 1 ze dne 26. 4. 2013 k informaci Generálního finančního ředitelství č. j. 23 024/11-3210-010165 ze dne 22. 7. 2011 k aplikaci § 44 zákona o DPH „Oprava výše daně u pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení“, v němž je k použití přechodných ustanovení k zákonu č. 47/2011 Sb. (novela zákona o DPH) konstatováno, že „*na aplikaci ust. § 44 ZDPH, tj. možnost provedení opravy výše daně u pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení, dopadá přechodné ustanovení čl. II bod 1. z . č. 47/2011 Sb. Podléhalo-li tedy původní zdanitelné plnění ZDPH ve znění před účinností novely, tj. do 31. 3. 2011, nelze u tohoto plnění opravu výše daně podle § 44 ZDPH ve znění účinném od 1. 4. 2011 provést. Předcházející znění ZDPH institut opravy výše daně u pohledávek za dlužníky v insolvenci neznalo a žádné jiné přechodné ustanovení, které by bylo na aplikaci ustanovení § 44 možné vztáhnout, zákon č. 47/2011 Sb. neobsahuje. Opravu výše daně podle ust. § 44 ZDPH lze tedy provést pouze u zdanitelných plnění poskytnutých dlužníkovi po 1. dubnu 2011, resp. naopak ji nelze provést u pohledávek za zdanitelná plnění uskutečněná do 31. 3. 2011.*“.

Judikatorní a aplikační praxe se tak ustálily na názoru, že před 1. 4. 2011 nebylo možné provádět opravy výše daně postupem podle § 44 zákona o DPH u zdanitelných plnění uskutečněných před tímto datem.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného a ani z odůvodnění správce daně není zřejmé, kdy došlo k uskutečnění zdanitelných plnění podle původních daňových dokladů, u nichž byly provedeny opravy postupem podle § 44 zákona o DPH ve znění účinném od 1. 4. 2011. Samotnou opravu, provedenou podle ustanovení § 44 zákona o DPH, nelze v intencích výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu považovat za samostatné zdanitelné plnění. Je zřejmé, že se ani žalovaný a ani správce daně touto otázkou vůbec nezabývali. Přitom u zdanitelných plnění uskutečněných před 1. 4. 2011 nebylo možné provést opravu výše daně postupem podle § 44 zákona o DPH ve znění účinném od 1. 4. 2011.

Není tak zřejmé, zda původní zdanitelná plnění podléhala zákonu o DPH ve znění účinném po jeho novelizaci provedené zákonem č. 47/2011 Sb. či nikoli. Pak ovšem nebylo možné mít skutkově postaveno najisto, zda žalobce mohl mít z důvodu postupu podle § 44 odst. 1 a 5 zákona o DPH ve znění účinném od 1. 4. 2011 daňový nedoplatek a daňový přeplatek. Soud v návaznosti na to dále nemohl posoudit správnost postupu správce daně, který provedl jejich vzájemné započtení. Nemohl se ani zabývat tím, že nedoplatek konkludentně vyměřený z titulu opravy postupem podle § 44 zákona o DPH, ve znění účinném od 1. 4. 2011, správce daně a žalovaný vyhodnotil jako pohledávku za majetkovou podstatou, a to s odkazem na § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona, ovšem ve znění od 1. 1. 2014, podle kterého jsou pohledávkami za majetkovou podstatou, pokud vznikly po rozhodnutí o úpadku, daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá

plnění, pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pojistné na veřejné zdravotní pojištění, pohledávky vzniklé opravou výše daně u pohledávek za dlužníkem v insolvenčním řízení podle zákona upravujícího daň z přidané hodnoty.

Tuto vadu žalobou napadeného rozhodnutí, způsobující jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek skutkových důvodů, nelze zhojit, a to ani ve spojení s obsahem prvostupňového rozhodnutí správce daně, které se touto otázkou též nezabývalo. S ohledem na zásadu subsidiarity soudního přezkumu nemůže tuto otázku prvotně posuzovat až správní soud v první instanci. Nejprve je tedy třeba postavit najisto, zda z titulu oprav postupem podle § 44 odst. 1 a 5 zákona o DPH ve znění účinném od 1. 4. 2011 mohl tímto způsobem vzájemně započitatelná přeplatek a nedoplatek vzniknout.

Obiter dictum soud zdůrazňuje, že ze zákazu retroaktivity plyne, že žádná nová právní úprava nemůže vyvolávat hmotněprávní účinky v tom smyslu, že by měnila vznik určitého právního vztahu nebo následky právního vztahu, které nastaly přede dnem její účinnosti. Ustanovení § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona, které s účinností od 1. 1. 2014 kvalifikuje pohledávky vzniklé opravou výše daně u pohledávek za dlužníkem v insolvenčním řízení jako pohledávky za majetkovou podstatou, má podle názoru soudu hmotněprávní charakter. Na nyní posuzovanou věc tedy tato právní úprava nedopadá (o žádosti o vrácení přeplatku bylo rozhodnuto dne 27. 11. 2013, tedy před účinností zákona č. 294/2013 Sb., kterým se mění insolvenční zákon výše citovaným způsobem). V této souvislosti též Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 4. 2013, č. j. 9 Afs 69/2012 – 47, č. 2856/2013 Sb. NSS, mimo jiné poukázal na to, že „[u]sneseními insolvenčních soudů ...byl k žádosti insolvenčních správců v jiných věcech udělován soudy pokyn, aby insolvenční správci opravné daňové doklady vztahující se k plněním poskytnutým úpadci do 31. 3. 2011 vraceli věřitelům, neboť s ohledem na přechodné ustanovení novely takové opravy nejsou možné. Ve vztahu k plněním poskytnutým po tomto datu pak dle názoru insolvenčních soudů oprava možná je, avšak jejím výsledkem je pohledávka, jež je vyloučena z uspokojení v insolvenčním řízení, neboť taková pohledávka by nedovoleně zvýhodňovala stát jako jednoho z věřitelů.“.

Soud proto z výše uvedených důvodů žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch

neměl, proto soud vyslovil, že nemá právo na náhradu nákladů; to by měl úspěšný žalobce, kterému však žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. ledna 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu